

NIET VERDER VERTELLEN

LISA GARDNER BIJ UITGEVERIJ CARGO

*In haar naam
Aangeraakt
Zonder angst
Tot op de bodem
Vind haar
Achter je
Zoek naar mij*

Lisa Gardner

Niet verder vertellen

Vertaald door Els Franci-Ekeler

2020

AMSTERDAM

Copyright © 2019 Lisa Gardner Inc.
Copyright Nederlandse vertaling © 2020 Els Franci-Ekeler
Oorspronkelijke titel *Never Tell*
Oorspronkelijke uitgever Dutton, New York
Omslagontwerp bij Barbara
Omslagillustratie © Alison Archinuk/Trevillion Images
Foto auteur Philbrick Photography
Vormgeving binnenwerk CeevanWee, Amsterdam
Druk Wilco, Zutphen
ISBN 978 94 031 8760 0
NUR 305

uitgeverijcargo.nl

Ter nagedachtenis aan Wayne Rock,
uitmuntend rechercheur en veelzijdig mens.
We missen je, lieve vriend.

HOOFDSTUK I

Evie

Tegen de tijd dat ik de garage in rijd, trillen mijn vingers op het stuur. Ik zeg tegen mezelf dat er geen reden is om zo zenuwachtig te zijn. Ik zeg tegen mezelf dat ik niets heb misdaan. Ik blijf nog een ogenblik zitten, voor me uit starend, alsof er op de voorruit een oplossing zal verschijnen voor de puinhoop die mijn leven is geworden.

Dat gebeurt niet.

Als ik een beetje voorzichtig doe, kan ik nog normaal uitstappen. Ik ben iets dikker, maar niet veel. Het zijn vooral mijn winterjas en de riem van mijn schoudertas die me hinderen. Ik heb de tas vorig jaar met Kerstmis van Conrad gekregen. Een Coach. Echt leer. Minstens tweehonderd dollar. Ik had een kreet van blijdschap geslaakt en was hem om de hals gevlogen. Hij lachte en zei dat hij had besloten me de tas met Kerstmis cadeau te doen toen hij had gezien hoe verlangend ik er in de winkel naar had staan kijken.

Ik klemde mijn armen om zijn hals en hij drukte me tegen zich aan. Toen ik die dag lachend, duizelig van geluk, de grote, grijze leren tas had geopend om te zien hoeveel binnenvakjes hij wel niet had, had hij ook gelachen.

Eerste kerstdag. Bijna een jaar geleden.

Hadden we elkaar sindsdien nog omhelsd? Hadden we nog gelachen?

De zwelling van mijn buik geeft aan dat we elkaar nog wel hebben gevonden, maar als de straat niet was getooid met gekleurde lampjes en opzichtige decoraties, zou ik nauwelijks hebben beseft dat de feestdagen alweer voor de deur staan. Ons huis is als een van de weinige huizen in onze straat niet versierd. Afgezien van een krans op de voordeur. Elk weekend zeiden we dat we een boom zouden gaan kopen. Elk weekend deden we dat niet.

Met trage bewegingen hang ik mijn tas over mijn schouder. Dan draai ik me om naar de deur die vanuit de garage toegang geeft tot het huis.

Dead Man Walking, denk ik. *Gedoemd*. En in mij verschrompelt er iets. Ik huil niet. Maar ik weet niet waarom niet.

De deur staat open. Op een kier. Alsof ik hem niet hard genoeg heb dichtgetrokken toen ik vertrok. We stoken niet voor de buitenwereld, zou mijn vader zeggen, en dat bezorgt me een nieuwe steek van verdriet.

Ik ga naar binnen en doe de deur nu wel dicht. Zo. Ik ben thuis. Ik sta in de bijkeuken. Weer een dag voorbij. Weer een nacht voor de boeg.

Tas ophangen. Jas van me af laten glijden. Laarzen uittrekken. Boodschappentas op het bankje. Jas aan het haakje. Laarzen op de mat. Ik vis mijn telefoon uit mijn tas en leg hem aan de oplader op de tafel. Dan wacht ik nog een ogenblik.

Ik haal adem. Blaas die uit.

Spits mijn oren.

Keuken? Misschien zit hij aan de tafel. Met een bord koud geworden eten voor zijn neus. Of hij neemt demonstratief de laatste hap. Misschien zit hij in de woonkamer, onderuitgezakt in zijn luie stoel, voeten omhoog, biertje in zijn hand, ogen gericht op ESPN. Zondag is gewijd aan football. *Go Patriots*. Dat weet ik. Ik ben opgegroeid in Boston. Maar dinsdagavond? Ik geef zelf niets om sport. Hij keek, ik las. In de jaren dat we nog

voortdurend aan elkaar gekleefd zaten, leek het goed om af en toe ook apart iets te doen.

Ik hoor geen gerinkel van serviesgoed in de keuken. Geen televisiestemmen in de woonkamer.

Deur open, herinner ik me. En mijn linkerhand legt zich plat op de nog kleine, maar al zichtbare welving van mijn buik.

Ik loop door naar de keuken. Voor het raam staat een eenvoudige tafel. Ik zie geen eten. Wel een afgespoeld bord in de gootsteen.

Ik haal adem. Blaas die uit.

Ik zou een uitvlucht moeten hebben. Een smoes. Een leugen. Maar in de diepe stilte malen mijn hersenen en vliegen mijn gedachten alle kanten op.

Dead Man Walking. *Dead Woman Walking?*

Ik krijg braakneigingen. Daar kan ik de baby de schuld van geven. Op zwangerschap kun je alles afschuiven. Dat je misse-lijk bent, moe, dom, vergeetachtig. Garnalenbrein, zwangerschapshormonen. Negen maanden lang kan me niets kwalijk worden genomen. Hoewel...

Waarom ben ik vanavond naar huis gegaan? Maar waar had ik anders naartoe gemoeten? Sinds ik Conrad tien jaar geleden heb ontmoet... Hij keek naar me. Hij zag me. Hij vergaf me.

En ik hield van hem.

Tien jaar lang heb ik van hem gehouden.

Ik verlaat de keuken. Die is klein, net zoals de rest van dit uit de jaren vijftig stammende huis. We hadden het gekocht met hoop en aspiratie. Er was dan wel geen noemenswaardige tuin bij en de kamers waren aan de kleine kant, maar het was betaalbaar. Het was van ons. We waren jong en handig. We zouden het uitbouwen en dan met ruime winst verkopen.

Nu loop ik door een smalle gang waarin een groot deel van het behang in repen neerhangt. Ik probeer daar geen aandacht aan te schenken.

Woonkamer. Conrads geliefde tv-fauteuil, een kleine bank, een grote flatscreentelevisie. Er zit niemand in de tv-fauteuil. De televisie staat niet aan. De kamer is verlaten.

Deur open, herinner ik me weer.

In onze garage past maar één auto, maar daar moet je in Boston al heel dankbaar voor zijn. Conrad parkeert zijn Jeep altijd op straat. Ik check dat nu. Omdat ik hem had gezien toen ik thuiskwam. Ja, hij staat er nog. Zwarte Jeep. Pal voor de deur. Een begerenswaardige plek. Daar was hij vast heel blij mee, want ook al heb je hier een parkeervergunning, de vraag is groter dan het aanbod. Vandaar dat hij mij de garage gunde.

Natuurlijk, schat. Ik wil niet dat je 's avonds in je eentje over straat gaat. Nu weet ik tenminste dat je niets kan overkomen.

Dead Woman Walking. Dead Woman Walking.

Niet gaan overgeven. Niet nu.

En dan...

Dan...

'Deur open,' fluister ik, en eindelijk beseft ik wat ik veel eerder had moeten beseffen.

Een geur. Ik had geluisterd. Of ik mijn man hoorde. Gerinkel van serviesgoed in de keuken. De terugverende bons van de tv-fauteuil in de woonkamer. Maar er klinken geen geluiden. Nergens.

Het is stil in huis. Volkomen. Stil.

Alsof er niemand is.

Een geur.

De trap naar boven is net zoals de rest van het huis: te smal en te krap. En hij kraakt. Conrad heeft drie maanden geleden de leuning wat verstevigd. Toen ik het hem had verteld. Toen we in onze slaapkamer stonden en naar het staafje staarden. Mijn handen begonnen zo te beven dat hij het van me moest overnemen.

Ik herinner me dat ik op dat moment ook zo misselijk was. Dat ik me uit alle macht inhield om niet te gaan overgeven, al had ik de zwangerschapstest juist gedaan omdat ik me al weken zo voelde. Een huwelijk is een mozaïek van duizend momenten, van honderd dierbare herinneringen. Die dag. Ik keek naar zijn handen, die hij rond de mijne vouwde. Sterke vingers, ontsierd door eelt. Kalme handen, die het staafje van me overnamen en naar zijn borst brachten.

Ik had dat surreële gevoel dat ik soms krijg. Dat ik me niet in mijn eigen leven bevond maar, zelfs na zoveel jaar, weer in de keuken van mijn ouders stond. Met het jachtgeweer in mijn handen. Met de stank van al dat bloed in mijn neus.

En omdat Conrad is zoals hij is, keek hij me recht in de ogen. Keek hij bij me naar binnen.

‘Evie,’ zei hij. ‘Je hebt dit verdiend. Wij allebei.’

Ik hield weer van hem. Zomaar opeens. Op dat moment was ik weer verliefd. We hielden elkaars handen vast. Hij huilde. Toen moest ik zijn handen loslaten om te gaan overgeven, waar we allebei om moesten lachen, en hij pakte een washandje om mijn mond af te vegen en ik liet hem begaan.

Duizend momenten. Honderd herinneringen.

Weer die pijn, diep vanbinnen. Dicht bij de muur, ver weg van de leuning die ik nog steeds niet vertrouw, loop ik tree voor tree naar boven.

Een geur.

Die komt me nu tegemoet. Niet vaag, plagend of dubbelzinnig. Dit is het. Had ik het al geweten? Toen ik de oprit op reed? Toen ik de garage binnenreed? De binnendeur, open, open, open.

Wat had mijn onderbewustzijn al geweten, lang voordat de rest van mij erop was gaan letten?

Boven, niet de slaapkamer, maar de kleinere kamer, Conrads kantoor, links. Die deur staat ook open.

Geluiden die bij de geur horen. Sirenes. Op straat. Steeds luider. Steeds dichterbij. Natuurlijk.

De keuken van mijn ouders.

Het kantoor van mijn man.

Bloed.

Donker, kleverig. Een waaier van druppels. Een plas.

Ik kan het niet helpen. Ik ben zestien. Ik ben tweeëndertig. Ik steek mijn hand uit. Ik raak aan wat het dichtst bij me is. Ik wrijf het rood over mijn vingertop. Ik zie hoe het de groefjes van mijn vingerafdruk vult.

Mijn vader. Mijn man.

Bloed.

Andere geluiden. Gebons. Zo ver weg. Geschreeuw, eisen en bevelen.

Maar hierboven maakt het niets uit. Hier ben alleen ik, heb ik nog een laatste moment met Conrad. Zijn lichaam slap op de kantoorstoel, de achterkant van zijn hoofd verspreid over de wand achter hem.

Nog voordat ik kijk, huiver ik vanwege dat wat ik op het computerscherm zal zien. Maar ik dwing mezelf het te doen. Het in me op te nemen. De beelden. Dit is de computer van mijn man. Dit is waar mijn man naar keek voordat hij stierf.

Harder gebons nu. De politie. Die reageert op een melding over schoten. Die zich niet laat afschepen.

'Het was een ongeluk,' fluistert mijn moeder aanhoudend in mijn oor. *'Niets dan een betreurenswaardig ongeluk.'*

Ik reik naar de computer. Ik klik de beelden weg. Dan, omdat ik voldoende ervaring heb om te weten dat dit niet genoeg is, pak ik het vuurwapen uit de levenloze handen van mijn man. Ik sluit mijn handpalm rond de met een blokjespatroon versierde kolf. Ik steek mijn wijsvinger in de koude trekkerbeugel.

En ik begin te schieten.

Als de politie eindelijk naar binnen stormt, sta ik boven aan de trap met beide handen in de lucht, het vuurwapen duidelijk in het zicht, mijn lichaam iets gedraaid zodat de zwelling van mijn buik niet te ontkennen valt.

‘Gooi het wapen neer!’ roept de voorste agent onder aan de trap. ‘Gooi het wapen neer!’

Ik doe het.

Hij rent de trap op, handboeien gereed. Ik hoop voor hem dat hij niet tegen de leuning stoot.

Een huwelijk is een mozaïek. Duizend momenten. Honderd herinneringen.

De agent draait mijn armen op mijn rug. Hij doet me de boeien om en fouilleert me alsof hij verwacht nog meer wapens te vinden. Meer agenten komen binnen.

‘Mijn man,’ hoor ik mezelf zeggen. ‘Er heeft iemand op hem geschoten. Hij is dood.’

‘Zijn er nog meer mensen in huis?’

‘Nee.’

Duizend momenten. Honderd herinneringen.

‘Mevrouw, u hebt het recht om te zwijgen. Alles wat u zegt, kan en zal tegen u worden gebruikt in de rechtbank. U hebt het recht met een advocaat te spreken en u hebt recht op de aanwezigheid van een advocaat wanneer u wordt verhoord.’

De agent begeleidt me de trap af, het huis uit, weg van het lichaam van mijn man.

‘Denkt u dat me zal worden toegestaan de begrafenis te plannen?’ vraag ik hem.

Hij kijkt me bevreemd aan en laat me dan plaatsnemen op de harde plastic achterbank van een politieauto.

Meer agenten. Meer sirenes. De burens komen naar buiten om naar de show te kijken. Ik weet al wat er nu gaat gebeuren. De rit naar het politiebureau. Waar ze mijn handen zullen onderzoeken op bloed en op kruitresten. Vingerafdrukken nemen. Een dossier aanleggen.

Dan, als mijn verleden op het computerscherm verschijnt...
Een ongeluk, fluistert mijn moeder weer in mijn achterhoofd. *Niets dan een betreurenswaardig ongeluk.*

Ik huiver.

Nu komt ze wraak nemen, denk ik. En daarom, ook daarom, leg ik mijn handen op mijn buik en vertel ik mijn baby, het kwetsbare, vlinderachtige wezentje dat nog niet eens een kans heeft gekregen, hoezeer het me spijt.

HOOFDSTUK 2

D.D.

‘Oké, jongens, we gaan dit net zo doen als de vorige keer. Ik ga rechtdoor. Alex, jij naar links. Ben je zover, Jack?’

Jack knikte. Brigadier D.D. Warren haalde diep adem. Drie tegen een. Dat moest lukken.

Eerste stap naar voren. Lichte tred, hiel, teen, zonder enig geluid te maken. Alex gebruikte dezelfde strategie, afbuigend naar links om die vluchtweg te blokkeren. Ze hadden dit al zo vaak gedaan dat ze wisten dat stilte van levensbelang was. Als hun tegenstander hen hoorde, konden ze het wel schudden, want die was sneller en, naar D.D. inmiddels was gaan vermoeden, slimmer dan zij drieën bij elkaar.

Dat maakte de situatie dubbel zo nijpend, omdat een van D.D.’s favoriete zwarte leren laarzen op het spel stond.

Stapje voor stapje sloop ze de eetkamer in, waar Kiko zich met haar buit onder de tafel had verschanst. De mooiste gevlekte hond van het land lag op de hak van de laars te knauwen terwijl D.D. en Alex haar van twee kanten beslopen.

De vijfjarige Jack zat klaar in de woonkamer. Zijn taak: Kiko grijpen als ze onder de kersenhouten tafel vandaan sprintte. Ze gingen ervan uit dat de hond naar hem, haar trouwe kameraadje en bondgenoot, zou rennen. Terwijl de twee volwassenen van het gezin...

Onder D.D.'s voet kraakte een plank. Ze bleef stokstijf staan. Kiko's kop kwam omhoog.

De tijd stond stil. Rechercheur en hond keken elkaar in de ogen, D.D. met één laars al aan, terwijl Kiko de tweede tussen haar voorpoten hield.

Alex verscheen in de deuropening links van de tafel. 'Los, Kiko! Foei!'

Kiko nam de laars in haar bek en ging ervandoor.

D.D. deed nog een uitval naar haar, maar het was een wanhoopsdaad, en dat wist de hond net zo goed als zij. Kiko, een hoogpotige kruising tussen een dalmatiër en een Duitse kortharige pointer, was één bonk energie en wist het vrouwtje met gemak te ontwijken. Alex zette de achtervolging in.

Kiko rende regelrecht op Jack af, die met kinderlijk plezier 'wroe, wroe, wroe!' riep en Kiko's favoriete speeltje omhoog gooide.

Zoals ze hadden gehoopt, liet Kiko de laars vallen om het speelgoednijlpaard uit de lucht te kunnen happen.

D.D. griste haar laars naar zich toe. Kiko ving haar speeltje op. Toen begonnen Kiko en Jack samen rondjes te rennen door de woonkamer, als een wervelwind van jeugdige energie.

'Hoe groot is de schade?' vroeg Alex, die naast de licht zijgende D.D. kwam staan.

Ze inspecteerde haar laars. Aan de onderkant van de hak hadden Kiko's tanden krasjes achtergelaten, maar het leer van de schacht was onbeschadigd.

'Je moet ze ook in de kast zetten,' zei Alex.

'Ik weet het.'

'Ze zal deze fase ontgroeien, maar dat duurt nog wel even.'

'Ik weet het.'

'Wie zal ik sneller kunnen africhten, haar of jou?'

D.D. gromde tegen haar man. Hij grinnikte.

'Wroe, wroe, wroe!' voegde Jack vanuit de woonkamer aan

hun gesprek toe. Hij stond op de bank te springen en Kiko deed hem op de vloer na. Het was een idee van Alex en Jack geweest een hond uit het asiel te nemen. D.D., rechercheur op de afdeling Moordzaken van de politie van Boston, had aangevoerd dat ze te weinig thuis waren voor een hond. Waarop Alex meedogenloos had geantwoord dat zij te weinig thuis was. Hijzelf had als docent PD-analyse op de politieacademie vaste uren, en Jacks rooster op de kleuterschool was ook niet veeleisend. Een jongen moet een hond hebben, had Alex gezegd.

Voor zover D.D. het kon beoordelen, had hij daar gelijk in. Jack en Kiko waren nu al onafscheidelijk. De eenjarige zwart met wit gevlekte hond sliep bij Jack in bed. Ze zat naast hem aan de keukentafel. Ze deed de jongen in alles na, of hij nu over meubels sprong of door de tuin rende.

D.D.'s zoon was gelukkig. D.D.'s man was gelukkig. Een paar krasjes op de hak van D.D.'s laars waren dat wel waard. Kiko en Jack bleven rondjes rennen door de kamer.

‘Ik moet gaan,’ zei D.D.

‘Neem me mee,’ smeekte Alex.

‘Dan loop je deze magische momenten mis.’

‘Alsjeblieft?’

‘Sorry.’ D.D. trok haar beschadigde laars aan. ‘Een vrouw heeft gisteravond haar man doodgeschoten. Ze is in hechtenis genomen, maar ik wil de plaats delict bekijken. Jij zou bevooroordeeld zijn.’

‘Als de vrouw al is gearresteerd,’ zei Alex, ‘waarom moet jij dan de plaats delict gaan bekijken?’ Sinds D.D. twee jaar geleden in het kader van haar werk een zware blessure had opgelopen, had ze een kantoorbaan als supervisor, maar zoals haar collega's je desgewenst zouden vertellen – en zoals Alex zou beamen – nam ze veel meer buitenwerk op zich dan strikt noodzakelijk was.

‘Deze zaak gaat mij persoonlijk aan.’ D.D. deed de voordeur open, zag dat de wereld bedekt was met glinsterende rijp en pakte haar zwarte wollen jas. Een paar weken geleden was het ook fris geweest, maar toen was de zon nog warm. Nu niet meer. Maar dit was dan ook New England.

Ze wierp nog een laatste blik op haar zoon en zijn hond, en kreeg ondanks hun wilde gesjees door de kamer – of juist vanwege hun wilde gesjees door de kamer – een warm gevoel. ‘Ze zijn echt gek op elkaar.’

‘Ja, de hemel sta ons bij,’ zei Alex. Hij sloeg zijn armen om haar heen. Ze hadden net samen vier vrije dagen gehad, wat niet vaak voorkwam. Nu deed D.D.’s veeleisende baan zich weer gelden. Alex had D.D.’s workaholische gedrag altijd gerespecteerd, maar soms was het niet makkelijk, zelfs niet voor haar, als een moordonderzoek weer zoveel van haar tijd zou gaan opslokken. Met name de laatste tijd.

‘Waarom gaat deze zaak jou persoonlijk aan?’ vroeg Alex.

D.D. knoopte haar jas dicht. ‘De verdachte is een vrouw naar wie ik al eerder een moordonderzoek heb ingesteld. Evelyn Carter, voorheen Hopkins.’

‘Heeft ze dan al vaker een echtgenoot vermoord?’

‘Nee. Ze heeft haar vader “per ongeluk” doodgeschoten. Bij hoeveel incidenten met dodelijke afloop kan een vrouw betrokken raken?’

Alex knikte wijs. ‘En ditmaal ga je ervoor zorgen dat je haar te pakken krijgt.’

D.D. glimlachte, hief haar gezicht op voor een laatste kus en zwaaide naar haar onstuimige zoon en zijn hond. ‘Reken maar.’

Evelyn Carter en haar man Conrad woonden in Winthrop, een van de kleinste en oudste stadjes in Massachusetts. Het was gesticht in 1630 en gesitueerd op een schiereiland op een paar kilometer afstand van het vliegveld Logan. Wie bofte, had uit-

zicht op zee, terwijl de rest van de bewoners genoeg moest nemen met nauw buurcontact in dichtbevolkte wijken. De Carters woonden in een straat met kleine, in de jaren vijftig gebouwde huizen die vermoedelijk waren ontworpen als arbeiderswoningen. Door de stijgende prijzen van onroerend goed in Boston en omgeving, vooral van woningen zo dicht bij de zee, waren de arbeiders inmiddels verdreven, maar het verbaasde D.D. dat veel van de huizen nog in hun oorspronkelijke staat verkeerden, nu de ene na de andere oude stadswijk werd aangepakt door projectontwikkelaars die het oude met de grond gelijkmaakten en vervingen door groter en beter. D.D. hield van huizen met karakter, maar haar salaris was niet toereikend om ooit iets in een van de historische buurten te kunnen kopen.

Haar voormalige teamgenoot en mentor Phil had haar vanochtend vroeg gebeld met het nieuws dat er iemand was doodgeschoten. Een vrij eenvoudige zaak, meende hij. Buren hadden gemeld dat ze schoten hadden gehoord. Agenten waren poolshoogte gaan nemen en hadden de vrouw des huizes boven aan de trap aangetroffen, met het vuurwapen nog in haar hand. Ze had zich zonder slag of stoot overgegeven en was naar het huis van bewaring in South Bay gebracht.

Zwanger, had Phil erbij gezegd. Zichtbaar, maar nog niet gigantisch.

Daar had D.D. een beetje moeite mee. De Evie Hopkins die zij had gekend, was een meisje van zestien geweest. Een mager ding met donkerblond haar en grote, reebruine ogen, dat trilend als een riet aan de keukentafel zat, op nog geen meter afstand van het bloederige lichaam van haar vader.

Ze had niet gehuild. D.D., die toen nog maar net op Moordzaken werkte, had dat vreemd gevonden. Ze was geboeid geweest door de starende blik van het meisje, in combinatie met haar bevende lichaam. Shock. Een soort verlate reactie die

D.D. deed geloven dat het meisje oprecht verdriet had en dat de schok van zo'n extreme omvang was dat ze niet in staat was die te verwerken.

Het was hun niet gelukt haar uit de keuken te loodsen en naar het politiebureau te brengen om haar naar behoren te ondervragen. Dat had ook niet dringend geleken. Evie, die zelf ook onder het bloed zat, had niets ontkend. Het geweer was afgegaan. Ze had haar vader doodgeschoten. En nu deden haar benen het niet. Ze kon niet opstaan, kon zich niet bewegen. Tenzij ze haar van haar stoel tilden, konden D.D. en haar partner, een oudere rechercheur genaamd Gary Speirs, haar daar niet weghalen. Speirs had besloten niet aan te dringen. Hij was bang geweest dat het meisje hysterisch zou worden, en dan zouden ze niets meer loskrijgen.

En zo hadden ze daar samen gezeten, vlak bij de dode man, de met bloed bespatte keukenkastjes en de besmeurde koelkast.

De moeder was in de voorkamer gebleven. Een ouderwetse salon, die D.D. al even fascinerend had gevonden. Ze had er wel van gehoord, maar er nooit een gezien. De familie Hopkins woonde in een prachtige, historische, koloniale villa in Cambridge, zoals je van een hoogleraar van Harvard kon verwachten. Een perfect onderhouden woning, waarin alles precies was zoals het hoorde. Behalve, natuurlijk, in de keuken, waar een misdaad was gepleegd.

Had dat invloed gehad op D.D.? De luxe woning? De onberispelijke moeder? De zestienjarige verdachte met haar bevede schouders, die duidelijk helemaal van de kaart was?

De moeder was in de voorkamer ondervraagd en bevestigde alles wat haar dochter zei. Ze hadden het jachtgeweer onlangs aangeschaft omdat er in de buurt zoveel werd ingebroken. De vader had het aan zijn dochter laten zien. Zij had het geweer aangepakt om te leren hoe je een kogel uit de kamer moest ver-

wijderen, en toen was het afgegaan. De kogel had haar vader van een paar centimeter afstand in zijn borst getroffen. Een tragisch ongeluk. Gesprekken hadden uitgewezen dat vader en dochter geen onenigheid hadden gehad. Integendeel, het gezin werd beschreven als aardige mensen, prettige burens. De dochter kon prachtig pianospelen. De moeder zette zich in voor literaire zaken en hulp aan mishandelde vrouwen. Het was een zaak waar D.D. nooit meer aan had gedacht.

En nu dit.

De voortuin was afgezet met geel lint. Een paar parkeerplaatsen werden vrijgehouden, waarschijnlijk voor de rechercheurs die hier tot diep in de nacht hadden gewerkt en nu een paar uur naar huis waren om te slapen. Er stonden nog maar twee dienstauto's.

Al met al leek alles rustig in en rond het huis. Geen nieuwsgierige burens op straat. Geen mensen van de forensische recherche die heen en weer liepen met apparatuur, geen agenten in uniform die huis aan huis navraag deden. Zoals Phil had gezegd: een eenvoudige zaak. Een man was doodgeschoten. Zijn vrouw zat in het huis van bewaring.

D.D. stapte uit haar auto en liep naar de voordeur. Ze zag de versplinterde sponning en de scheef hangende kerstkrans. De politie had zich met geweld toegang verschaft. Interessant.

Ze ging naar binnen. Zoals veel van de woningen die na de Tweede Wereldoorlog uit de grond waren gestampt om de woningnood van het grote aantal jonge gezinnen te lenigen, had het huis een eenvoudige inrichting. Links van de voordeur een smalle trap naar boven. Rechts de woonkamer, aan de voorzijde van het huis. Een smalle gang voerde naar een bescheiden eetkeuken. Rechts daarvan een toilet. Links van de keuken een bijkeuken met toegang tot de garage.

De keuken leek onlangs te zijn gerenoveerd. Lichtgrijs geschilderde kastjes. Nieuw, modern aanrecht. Roestvrijstalen

apparatuur. De gang met het loshangende gele behang en de versleten houten vloer vormden daarmee een scherp contrast.

Een huis gekocht om te verbouwen, al was dat niet eenvoudig nu iedereen een open keuken wilde. Waren de Carters van plan geweest alles zelf te doen?

Waren ze al aan de babykamer begonnen?

D.D. merkte dat ze haar hand op haar buik legde en liet hem snel zakken. De laatste tijd was ze in gedachten veel te veel bezig met de tijd dat ze zwanger was geweest van Jack. Een kind dat ze niet had verwacht ooit te zullen krijgen. Haar grootste wonder en haar grootste liefde. Meestal tenminste...

‘Ah, daar ben je.’

D.D. draaide zich om. Rechercheur Carol Manley stond achter haar in de gang. De rechercheur, nog geen één meter zestig lang en amper vijftig kilo, had D.D.’s plaats in het team ingenomen toen D.D. geblesseerd was. Manley was een prima rechercheur. Phil en Neil leken haar te mogen en te accepteren als onderdeel van hun driemansploeg. D.D. daarentegen had nog steeds geen vertrouwen in een agent die Carol heette.

Volslagen onredelijk, maar het was nu eenmaal zo.

Ze hield haar gezicht in de plooi en herinnerde zichzelf eraan dat het tot haar taak behoorde iedereen op dezelfde manier te behandelen. Een taak waar ze niet van hield, maar goed.

‘Het slachtoffer was boven,’ zei Carol. ‘Het lijkt erop dat ze hem heeft doodgeschoten terwijl hij achter zijn bureau zat. Ze heeft zijn laptop ook aan flarden geschoten.’

‘Weten we al waarom?’ D.D. volgde Carol naar de trap.

‘Ze heeft nog niets gezegd. Phil zegt dat je haar kent.’

‘Ik heb haar ondervraagd in verband met een ander fataal incident zestien jaar geleden. Dat is toen afgedaan als een ongeluk. Nu vraag ik me af of het dat was.’

‘Voorzichtig. De leuning is niet erg stevig,’ zei Carol toen ze

naar de trap liepen. ‘Een van de dingen die ze hadden willen vervangen, neem ik aan.’

D.D. schudde de leuning zachtjes; die was inderdaad nogal gammel. ‘Het moordwapen was niet toevallig een jachtgeweer?’ vroeg ze.

‘Nee. Een Sig Sauer P226, eigendom van het slachtoffer, Conrad Carter. Hij bewaarde hem vermoedelijk in de bovenste la van zijn nachtkastje.’

‘Waar iedereen erbij kon.’

‘Ja, maar de munitie lag in een schoenendoos in de kast.’

‘Want dat is een veilige plek. Fijn toch als de eigenaar van een vuurwapen zo slim is.’

‘Maar zonder hen zouden wij geen werk hebben.’

Daar zat iets in. Ze waren boven. De overloop was ook al zo smal. Slechts drie deuren om uit te kiezen. Twee slaapkamers en een badkamer, nam D.D. aan. Maar ze hoefde ze niet te bekijken om te weten waar ze moest zijn. De stank wees haar de weg.

Conrad had de kleine slaapkamer ingericht als kantoor. Een grote, zwarte, leren directeursstoel, waarvan de rugleuning nu was besmeurd met donkere smurrie. Een wand van halfhoge kunststof dossierkasten, met erbovenop stapels paperassen en catalogi. Tegenover de dossierkasten stond een groot eikenhouten bureau, waar zoveel kogelgaten en metaalfragmenten in zaten dat je zou denken dat het een oorlog had overleefd.

Kleine kamer, dacht D.D., grote schade. Het was de vrouw menens geweest.

‘Stukjes van de laptop?’ vroeg D.D., wijzend naar de rommel op het bureau.

‘Ja. De mensen van de forensische dienst hebben hem meegenomen. Ze had hem eerst uitgeschakeld en toen haar magazijn erop geleeegd. Geen groot doelwit, wat wil zeggen dat ze wist wat ze deed.’

‘Wat zeggen de techneuten?’

‘Dat ze hem eerst uit elkaar moeten halen om de schade te kunnen bekijken. In een laptop zitten zoveel dingen – accu, RAM, moederbord, wifikaart, harde schijf, dunne harde schijf, enzovoorts. Die kunnen allemaal geraakt zijn, maar theoretisch zijn er ook dingen die gemist kunnen zijn. Maar toch, om een dozijn kogels op zo’n klein doelwit af te vuren...’

D.D. trok een wenkbrauw op. ‘Hoeveel op de echtgenoot?’

‘Drie.’

Het magazijn van een Sig P226 bevat vijftien kogels. Met andere woorden: ‘Drie voor de echtgenoot, twaalf voor de computer? Als we de laptop als het tweede slachtoffer beschouwen, haatte ze die duidelijk meer.’

‘Of ze was een vrouw die iets te verbergen had.’

‘En die probeerde iets op de laptop te vernietigen,’ vulde D.D. aan. ‘Weten we of alleen de echtgenoot ermee werkte of zij allebei?’

‘Nee, dat weten we nog niet.’

‘En heeft ze niets tegen de politie gezegd toen die kwam? Geen “ik moest het wel doen”, “hij was begonnen”, “de stemmen in mijn hoofd...” of wat dan ook?’

‘Ze wilde weten of ze de begrafenis van haar man mocht plannen.’

D.D. schudde haar hoofd. ‘Hoe was ze eraan toe? Heeft de agent die haar arresteerde haar beschreven als iemand die in shock verkeerde, of verdrietig was, of opgelucht?’

‘Als iemand die kalm was en medewerking verleende. Ze liet zich gewillig boeien en naar de politieauto leiden. Is zonder problemen naar het politiebureau gebracht en in hechtenis genomen.’

D.D. fronste. Ze wist nog steeds niet wat ze ervan moest denken. Ze bekeek de met bloed besmeurde stoel en de spetters op de muur erachter. ‘Wat deed hij voor de kost?’